

[Dyremose]

sammen. Vi har en fornemmelse af, at der er sket en kraftig tilvækst i denne befolkningsgruppe i de sidste 5 år. Det kan måske skyldes den meget høje fødselshyppighed, som er en del af de fleste tredjelands tradition, men jeg vil alligevel stille ministeren to spørgsmål.

For det første: hvad er væksten i antal personer fra tredjelande fra f.eks. 1975 til i dag?

Og for det andet: hvilke regler bliver anvendt i praksis, når man skal afklare familiesamhørigheden?

De indvandrere, der er kommet til Danmark i henhold til de gældende regler, skal selvsagt på arbejdsmarkedet og i det sociale system behandles på lige fod med danskerne, i det omfang dette er muligt, men de skal på den anden side ikke have en økonomisk fortrinsstilling i forhold til deres danske medborgere.

Det synspunkt er baggrunden for det konservative lovforslag, som blev anmeldt i tirsdags, og som vi havde håbet var kommet igennem trykkeriet til i dag, men som desværre ikke er kommet. Det er et lovforslag, hvormed vi ønsker at fjerne muligheden for at tegne forsørgelseskontrakter for personer, der ikke er skattepligtige i Danmark. Jeg vil i denne sammenhæng gerne understrege, at der ikke er tale om nogen form for diskrimination i dette forslag, idet også danske statsborgere, der flytter til andre lande, vil blive sidestillet med f. eks. indvandrernes familie.

I debatten for et år siden sagde statsministeren om forsørgelseskontrakterne – jeg citerer fra sp. 700 i Folketingstidende 1979–80 (2. samling):

»Administrationen af disse regler har i de senere år voldt ganske store problemer, ikke mindst af kontrolmæssig karakter. Problemerne opstår især i de tilfælde, hvor der er tale om underholdsydelser til modtagere i udlandet. Forskellige udvalg og arbejdsgrupper har undersøgt de administrative vanskeligheder, reglerne medfører. Undersøgelserne har i alle tilfælde ført til den konklusion, at de gældende regler om fradrag for løbende ydelser i henhold til forsørgelseskontrakter bør ændres.«

Statsministeren fortsatte på et senere tidspunkt i debatten – sp. 771:

»... at det er noget, der uundgåeligt er blevet et problem i det danske samfund, at

fremmedarbejderne har disse fradrag. Må jeg give et tænkt eksempel. Hvis der står to arbejdere på den samme arbejdsplads – den ene er altså dansker, og den anden kommer fra tredjelændene – så kommer man uundgåeligt i den situation, at den ene ingen fradrag har eller kun meget begrænset har ret til fradrag, medens den anden sender måske ret betydelige beløb hjem og kan fradrage dem på selvangivelsen. Hvis der så opstår en tvivl om, hvorvidt det er fuldt berettiget med disse penge, der sendes hjem, bliver det et problem, og så er det et problem, som regeringen har pligt til at undersøge. Hvorfor? Ja, netop for at der ikke skal være bestemmelser i vores skattesystem, som kan give anledning til en sådan grad af utilfredshed med tilstedeværelsen af gæstearbejdere i dette land, at man i virkeligheden ikke kan få den integration fremmet, som man gerne vil have fremmet.«

Disse meget stærke bemærkninger fra statsministeren blev fulgt op af den socialdemokratiske ordfører, hr. Ole Espersen, som i sp. 712 sagde, at en del af kritikken mod fradragene utvivlsomt også har været berettiget.

På denne baggrund – med disse stærke bemærkninger fra regeringen og fra socialdemokratiet – er det yderst mærkværdigt, at indenrigsministeren i sin ellers saglige redegørelse overhovedet ikke kom ind på denne problemkreds. Jeg efterlyser derfor, at indenrigsministeren i dag vil beskæftige sig med dette spørgsmål.

Medens vi på det økonomiske, arbejdsmæssige og sociale område finder der bør ske en ligestilling mellem danskere og indvandrere, er det nødvendigt med en positiv særbehandling af indvandrerne på uddannelsesområdet. Hvis det skal lykkes at integrere de indvandrere, der ønsker at blive i Danmark, er det meget vigtigt, at de lærer at forstå og tale dansk, og specielt er det vigtigt, at børnene gør det.

I spørgsmålet om modersmålsundervisningen er vi i den konservative folketingsgruppe usikre på, hvad der er bedst. Denne usikkerhed deler vi tilsyneladende med eksperterne. På den ene side taler det til fordel for modersmålsundervisningen, at det giver indvandrerne mulighed for at vende tilbage til deres hjemland, hvis de ønsker det. På den anden side kan modersmålsundervisningen modvirke integrationen af dem, der ønsker at blive